

Amidar

En el llenguatge col·loquial i en textos poc acurats, no sotmesos a una bona revisió, és més o menys freqüent l'ús del verb «medir», tant significant «prendre les mides (d'alguna cosa)» com «tenir (una cosa) tal o tal dimensió». Ja ha estat, però, força divulgat que «medir» és un castellanisme inacceptable i que la forma catalana que hi correspon és *amidar*, verb obtingut de *mida* amb el mateix prefix o element formatiu amb què de *preu* i de *vàlua* hem obtingut *apreuar* i *avaluar*.

No n'hi ha prou, però, de saber que en català la forma correcta és *amidar* i no «medir», sinó que cal tenir en compte, a més, que *amidar* no té sinó el primer dels dos significats amb què hem dit que, vulgarment, es fa servir el verb espuri «medir», és a dir, «prendre les mides (d'alguna cosa)». I és convenient d'insistir en aquest advertiment perquè hi ha encara qui substitueix sistemàticament «medir» per *amidar*, amb què obté frases com «La taula amida dos metres de llarg» o «El camp amida vint metres d'ample», que cal rebutjar decididament, encara que de tant en tant aconseguixin d'esmunyir-se en textos ben revisats. Efectivament, el Diccionari Fabra defineix amb aquests termes el significat que reconeix a *amidar*: «Determinar, prendre les mides (d'alguna cosa), avaluar amb una mida (una magnitud lineal).» I il·lustra aquesta definició

amb els exemples següents: *Amidar amb el metre*, *Amidar a pams*, *Amidar un camp*, *Amidar la llargària i l'alçària d'una paret*. És clar que en tots aquests exemples, el subjecte (sobrentès) és de designació personal.

Com és sabut, amb un sentit més ampli i més general que *amidar* hi ha el verb *mesurar*, que s'usa especialment, però, per a la capacitat, talment com el verb *amidar* s'usa especialment per a les magnituds lineals. I, a més, segons el Diccionari Fabra, *mesurar* pot usar-se també significant «tenir tal o tal dimensió»: *La torre mesura trenta metres del cim a la base*.

La legitimitat d'aquest significat del verb *mesurar* no deixa de suscitar alguna reserva, que no compartim. El fet evident i incontrovertible, però, és que l'expressió més normal d'aquest significat, la que trobem en el llenguatge autènticament popular, quan no es ressent d'influències estranyes, és a dir, quan es manifesta exempt de contaminació, és per mitjà dels verbs *fer* i *tenir*: *Quan fa d'amplada? La paret feia tres metres d'alt. El camp té vint metres d'ample per quaranta de llarg*.

Tornant al verb *mesurar* és, evidentment, el que fem servir en frases com *No mesura mai el que fa*, *Cal que mesureu bé les vostres paraules*.